

VIELÄKIN TODISTUKSISTA. „TIETÄJÄN“ TOIMITUKSELLE.

Suonette kai minullekin tilaa selvittää käsitystäni, koska olette ottaneet huomioonni lähettämäni „leikelmän“.

Minä valitan, ettei kaikki ole käyttäneet „keinojansa“ saadakseen ensin sen käsityksen ihmisistä pois, ettei voi olla jatkuvaa tietoisuutta n. s. kuoleman jälkeen. Ettehän tekään muuten toimisi jollei teilläkin olisi samaa tunnetta ihmisten tietämättömyydestä.

Minä en ole pyytänyt mr. Leadbeateria *opettamaan* itselleni niitä voimia, joita hän sanoo itsellensä olevan, vaan minä ihmettelen, kun hän pitää „kynttiläänsä vakana alla“ eikä innostuta ihmisiä etsimään „totuutta“; sillä jos hän aineellistuttaisi ystävänsä jossakin materialististen tiedemiesten kokouksessa, niin hän voisi siten tekemällä saada maailmasta „hävitettyä“ sen luulon ettei ole mitään muuta kuin tämä fyysillinen maailma.

Sain vastineestanne sen käsityksen, että luulette, etten minä „tiedä“ tai „usko“ n. s. okkultisiin ja maagillisiin ilmiöihin ja niitten aikaan saamisen mahdollisuuteen. Miksi te oikeastaan sellaisen sävyn annoitte kirjoituksellenne, että olen vaatinut häntä ratkaisemaan koko olemisen arvotuksen? Enhän antanut aihetta niin luulla.

Eikö epäilijä saa vaatia minkäänlaista todistusta? Jos mr. L. osottaisi, että hänellä on sellaisia kykyjä kuin hän sanoo, niin moni „väsynyt“ saisi taasen rohkeutta ja intoa etsiäkseen ja kehittääkseen itseänsä. Tarvittaisiko siitä mitään „hintaa“ maksaa. Sanotaanhan „entisajan“ maagikoitten ja esim. intialaisten fakiirien maksutta näyttäneen ihmisille ilmiöitä. Eikö maailmassa ole paljo humpuukia ja pettäjiä? Ei siis ole ihme jos ei kaikkien paljaita sanoja voi uskoakaan.

Otitte niin opettavan sävyn vastaukseenne. Puhutte vaaroista. Minä en mistään vaarasta tiedä. Kuinka voim vaaran tuntea ennenkuin sen olen kokenut tai muuten sen tiedän? Lapsiahan niin pelotellaan että „konttiäijä tulee“.

Pitääkö teidän mielestänne sokeasti uskoa jokaista, joka jotakin opettaa, jos ei toinen todista edes johdonmukaisesti opetustansa? Minä pysyin erään teosofin osottamaan minulle johdonmukaisen teosofisen kirjan, mutta hän vastasi, „ettei sellaista ole.“ En itsekään ole löytänyt sellaista vaikka minulla on jotenkin kaikki, mitä suomenkielisiä on painettu.

Jos suotte minulle tilaa „Tietäjän“ palstoilla, niin huomautan joitakuuta epäjohdonmukaisuuksia teosofisten kirjailijoiden teoksista. Täten saataisiin vaihtaa mielipiteitä asiallisesti ja julkisesti.

Ettehän tahdo totuuden etsintää pusertaa mihinkään määrättyyn kaavaan. Siten minun mielestäni tulisi ajatusten vaihto vilkkaammaksi ja saataisiin ajatusaihetta kummin puolin. Ja eihän totuus, eikä sen etsintä, ole kenenkään yksityisoikeus.

K. V. K.

VASTAUS K. V. K:LLE.

„Tietäjä“ avaa mielellään palstansa asialliselle väittelylle, joka todella koskee yleisesti hyväksytyjä teosofisia oppeja, esim. karmaa, jälleensyntymistä j. n. e., eikä vain yksityisten teosofien sanoja tai irtonaisia lauseita. Kukaan teosofi ei riipu kiinni sanoista; teosofia on jumalallinen viisaus, ikuisten totuuksien tieto; ne, jotka tietävät ja joita kutsomme Viisauden Mestareiksi, ovat meille aika ajottain ja taas meidän ajallamme ilmoittaneet muutamia pääpiirteitä jumalallisesta viisaudesta. Näistä pääpiirteistä pitävät kiinni ne totuuden etsijät, jotka kulkevat teosofista tietä, niitä he mielellään puolustavat ja selvittävät. Mutta jokainen itse vastaa sanoistaan ja selvityksistään.

Ei ole ihmettä, jos ei ole kirjaa, joka tyydyttäisi fyysillisen järjen johdonmukaisuusvaatimusta. Kuinka voisi olla ehdotonta ja äärimäistä johdonmukaisuutta oppi-yhdistelmässä, jonka kaikkia „lenkkejä“ opettajien omien sanojen mukaan ei ole ilmoitettu? H. P. Blavatsky varotti aina teosofeja muodostamasta teosofisista opeista valmiiksi valettua „järjestelmää“.

Kuitenkin teosofiset opit ovat itsessään niin järkeviä ja johdonmukaisia, että ne muita paremmin tyydyttävät ymmärryksen loogillisia vaatimuksia. Mutta me emme saa unohtaa, että niiden tarkoitus ei ollenkaan ole saada hyväksymislauseita ihmisymmärrykseltä. Milloin luonto tehdessään töitään kysyy meiltä ihmisiltä, onko tämä oikein ja loogillisesti tehty? Useimmiten me olisimme tahtoneet toisin: „tuon lahjakkaan nuorukaisen olisi pitänyt elää kauemmin“ – „miksi tämä rautatie-onnettomuus?“ – „eikö nyt jo voisi sataa?“ j. n. e. Samaten teosofiset opit esittävät eräitä luonnon totuuksia, ja ne ihmiset, jotka riippuvat kiinni omassa loogillisessa ymmärryksessään, unohtavat helposti, että heidän ymmärryksensä on mukautuva luonnon tosiasiaan mukaan, ei päinvastoin . . .

K. V. K. vaatii yhä, että Mr. Leadbeater tekisi oikein vaikuttavan ihmeteon aineellistuttamalla ystävänsä „jossakin materialististen tiedemiesten kokouksessa“, ja K. V. K. lisää, että täten C. W. L. innostuttaisi ihmisiä totuuden etsintään. Tämä motiveeraus on erittäin epäkohtelias Mr. Leadbeateria kohtaan, sillä se edellyttää, että Mr. L. ei yleensä innostuttaisi ihmisiä totuuden etsintään. Minun käsitykseni Mr. L:n työstä on aivan päinvastainen. Kaikki mitä hän on kirjottanut on päinvastoin innostuttanut totuuden etsintään. Kun Englannin kirkon pappi luopuu virastaan ja palkastaan, lähtee Mad. Blavatskyn seurassa Intiaan, etsii vuosikautia totuutta ja sitten esiintyy teosofisena opettajana, joka vakuuttaa, että hän omasta kokemuksestaan tietää teosofisten oppien olevan tosia, – eikö tämä innostuta totuuden etsintään? Tietysti se ei innostuta etsimään totuutta materialistista tietä, eikä kirkollista, eikä spiritististä – mutta kai se innostuttaa etsimään sitä teosofista tietä?

Mitä taas tulee K. V. K:n ehdottamaan ihmetyöhön, on pidettävä mielessä, että kukaan Valkoiseen Veljeskuntaan kuuluva salatieteilijä ei saa antaa mitään julkista näytettä taidostaan ilman Mestarien lupaa. Siinä ei riitä oppilaan järki; viisaammat määräävät. Ja he ovat jo sanoneet: „ei mitään ehdottomasti todistavaa okkultista ilmiötä“. Kun nim. A. P. Sinnett aikoinaan pyysi Mad. Blavatskya aineellistuttamaan Intiassa saman päivän numeron Lontoossa ilmestyvää Times-lehteä, kiellettiin jyrkästi tällainen tempku. Ja miksikä? Sen tähden että se ei innostuttaisi totuuden *etsintään*. Se olisi *ehdottomasti sitova* todistuskappale. Ei olisi mitään epäilemisen varaa. Kaikkien uskottomien ja materialistien täytyisi silmänräpäyksessä „kääntyä“. Kuinka monen järki sitä kestäisi? Papit ja saarnaajat käyttäisivät tilaisuutta hyväkseen. „Nyt näette perkeleen vallan“. Ja suuret joukot tulisivat hurskaiksi ja ulkokullatuiksi sunnuntai-uskovaisiksi.

Samaa vaikuttaisi K. V. K:n ehdottama ihminenäyte. Mutta ihmiskunnan kehitys ei sitä kaipaa. Onhan meillä jo kaikki spiritistiset ilmiöt! Niitä tiedemiehet ovat alkaneetkin tutkia, ja monet, monet ovat tulleet vakuutetuiksi näkymättömän maailman ja kuolemanjälkeisen elämän todellisuudesta.

Intia on kyllä ihmeiden maa. Kyllä siellä tänä päivänä saa nähdä paljon ihmeellisiä ja yliaistillisia ilmiöitä, jotka eivät ole mediumistisia eivätkä spiritistisiä, vaan maagillisia. Kaikenlaiset fakirit ja joogit näyttävät todisteita yliaistillisista voimistaan. He tekevät sen omalla vastuullaan. Mutta en ole kuullut ilmiöstä, joka suorastaan olisi toimeenpantu tieteellisessä tarkoituksessa. Heidän tarkoituksensa on pikemmin uskonnollista laatua. He saarnaavat kansalle, kehottavat pahasta luopumaan ja hyvään pyrkimään (usein vielä erityistä lahkolaisjumalaa palvelemaan), ja osottaakseen, että saarna on ollut todellinen, että heidän jumalansa on voimakas, he esittävät jonkun ilmiön.

Puhtaasti salatieteelliset tutkimukset jäävät sitä vastoin toistaiseksi maailman silmissä todistusta vaille. „Me, jotka olemme itsessämme kehittäneet yliaistillisiä kykyjä, me näemme asiain olevan niinkuin teille rehellisesti kerromme, me emme voi mitään todistaa. Kun meidän havainnoissamme on pieniä eroavaisuuksia, näette siitä, että me todella itsekin teemme havaintoja muilla tasoilla . . .“ j. n. e., sanoi Annie Besant Lontoossa v. 1905. (Katso Omatunto 1905, elok. n:o, siv. 95).

P. E.